

SPOELT U MAAR...

Toneelspel in één bedrijf

door

PAUL J. MEIJER

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **SPOELT U MAAR...** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **PAUL J. MEIJER** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2003 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag veeleenvoudig en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **3** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bgth ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen**

PERSONEN:

Jules Tuytelaars - tandarts, 35-50 jaar

Barbara - zijn ex-vrouw, 30-45 jaar

Blanche - een patiënte, 21-30 jaar

Zoals uit de aangegeven leeftijden blijkt, kunnen de rollen door jongere en oudere mensen gespeeld worden. Van belang is dat de combinatie van rollen aanvaardbaar is. Als de tandarts door een vijftiger wordt gespeeld, dan kan zijn vrouw elke leeftijd hebben en verdient een Blanche van 25-30 jaar de voorkeur.

Wordt de tandarts door een speler van 35 gespeeld, dan is zijn vrouw ook rond de dertig of jonger. In dit laatste geval kan Blanche ook door een vrouw vanaf 21 jaar gespeeld worden.

DECOR:

Het stuk speelt zich af op verschillende plaatsen: de spreekkamer van Jules, het flatje van Jules, een stadspark, een restaurant en ergens op de bouw (14 hoog). Er zijn verschillende manieren denkbaar om dit te realiseren: door verspreid over het toneel met specifieke meubels te werken, zoals een tandartsstoel, een tweezitsbankje, een gedekte tafel, een tuinbank, maar er kan ook met losse blokken gewerkt worden, die de spelers dan zelf op een bepaalde manier rangschikken, opstapelen etc. om zo een indicatie van het speelvlak te geven. Dat "verbouwen" kan trouwens ook gebeuren door inpeciënten, die elke keer de scène aankleden, natuurlijk zonder dat het doek dicht gaat of het spel moet worden onderbroken. Het mooist werkt het natuurlijk, wanneer er met losse spots gewerkt wordt, die steeds een deel van het podium (of de vlakke vloer, want daarvoor leent dit stuk zich ook) uitlichten. Verder kan een geluidsdécor helpen om de sfeer te bepalen van verschillende scènes: bijvoorbeeld op de achtergrond vogeltjes in een stadspark, geroezemoes in het restaurant, verkeer en bouwgeluiden voor de scène op de bouw. (Allemaal geluiden die gemakkelijk op cd verkrijgbaar zijn, of zelf simpel op te nemen zijn op lokatie.)

KLEDING EN PROPS:

Jules - tandartsjasje, pantalon, overhemd, 2 colberts, pullover, helm, pyjamajasje.

Blanche - overall, veiligheidsschoenen, helm, uitgaansjurk met bijpassende schoenen, slippers, spijkerbroek met hesje of blouse.

Barbara - 2x uitgaansjurk met bijpassende schoenen, heel groot badlaken, handdoek, slippers.

De rekwisieten zullen niet veel moeite kosten: het lastigste is tandartsgereedschap (voelertje, spiegeltje, injectiespuit en nog wat van dat spul) maar die kunnen ongetwijfeld ergens geleend worden.

Suggestie voor de regisseur: Misschien is het een idee om het stuk te beginnen met een fragment uit de film A streetcar named Desire of om een fragment uit die film na te laten spelen.

Scène 1

De kennismaking

Een bank in het park. JULES, zit op de bank en kijkt naar het publiek. Hij heeft een ongeopend boek in zijn hand en net de laatste hap van zijn lunch genomen; hij praat direct tot het publiek.

JULES: Vandaag ben ik zeven jaar getrouwd. *(pauze)* Nou ja, niet helemaal. Bijna. Als Barbara en ik nog vier maanden bij elkaar gebleven waren, zou het zeven jaar zijn. Maar dat zijn we dus niet.... Waarom niet? Goede vraag. Ik wou dat ik een goed ant-woord wist. Misschien dat we in ons huwelijk een paar verkeerde keuzes hebben gemaakt. Zij koos voor vreemdgaan. En ik niet. Nee, dat is te makkelijk. Barbara was ongelukkig en ik had dat niet in de gaten. Hoewel ik er uiteindelijk toch achterkwam. Met als gevolg dat ik nu in een flatje woon, zonder meubels om erin te zetten en met een flinke post-maritale depressie. Totdat Blanche in mijn leven kwam. En ik vanaf dat moment heel anders tegen alles aankeek. *(hij gaat naar een ander deel van het toneel, dat de spreekkamer in zijn tandartspraktijk verbeeldt. Hij trekt zijn tandartsenjasje aan en dan komt Blanche de Witt binnen. Ze is ergens achter in de twintig, voor in de dertig en draagt een overall, werkschoenen en een veiligheidshelm. Ze ziet er zowel vervaarlijk als aantrekkelijk uit. Ze geeft Jules een hand)*

BLANCHE: Middag, dokter, ik ben Blanche de Witt.

JULES: Jules Tuytelaars. Aangenaam.

BLANCHE: Sorry, dat ik er niet uitzie, maar ik kom zo van mijn werk. Ik werk in de bouw.

JULES: Een bouwvakker?!

BLANCHE: Ja, ik werk aan die flat, een paar straten verderop. Vijftien verdiepingen.

JULES: Vijftien hoog? Ik moet er niet aan denken...

BLANCHE: Hoezo?

JULES: Acrofobie. Hoogtevrees. De angst om te pletter te vallen. Gaat u maar zitten, mevrouw De Witt.

BLANCHE: Okay. Maar noem me maar Blanche. Zo noemt iedereen me. En mevrouw ben ik niet, dus dan zou het juffrouw De Witt moeten zijn en dat klinkt voor geen meter, vind ik althans. Dus hou het maar op Blanche. En dat is uiteindelijk ook een ander woord voor wit. Dus wat maakt het uit?! Gaat het pijn doen?

JULES: Wat? Nee, ik ga u geen pijn doen.

BLANCHE: Zeker weten? Want ik heb iets met pijn. Of liever: ik heb iets tegen pijn. Ik moet er niks van hebben. Dus als ik wat kan doen om het te voorkomen, dan zal ik het niet laten. Maakt niet uit wat.

JULES: Als u me nou eerst eens vertelt wat er mis is.

BLANCHE: Oh. Ja, natuurlijk! Ik heb een godsgruwelijke kiespijn. Hierzo. Het klopt. Het is alsof er iemand met een sloophamer op mijn kies staat te rammen. *(ze opent haar mond, maar als hij wil kijken, begint ze weer te praten)*

BLANCHE: Ik zat gisteren tv te kijken, niks bijzonders hoor, een of andere talkshow waar ik anders nooit naar kijk, maar gisteren toevallig wel. Nou, en als ik tv kijk, dan vind ik iets te knabbelen erbij altijd wel lekker. Dus ik had een zak paprikachips en ik dacht: lekker. Maar bij de eerste hap was het van Waaaauw. Of ik door het plafond ging!

JULES: Hmm. Laat maar even zien. Wijd open, Blanche. *(hij wil weer kijken, maar ze begint weer te praten)*

BLANCHE: Ik ben in geen jaren bij de tandarts geweest. Ik ben, geloof ik, een tikkeltje zenuwachtig.

JULES: Dat merk ik.

BLANCHE: Kunt u dat merken?

JULES: Ja, dat kan ik. Nou, als we iets willen doen, Blanche, dan moet je nu echt je mond even heel wijd openhouden...

BLANCHE: Wijd open. Okay. *(ze doet haar mond open en hij wil aan de slag met voelertje en spiegeltje)*

BLANCHE: Ver genoeg zo? *(hij trekt zijn spullen terug)*

JULES: Ja, dat is prima zo. Maar nu moet je even stil zijn, Blanche, zodat ik echt even in je mond kan kijken. Okay? Even niet praten!

BLANCHE: Okay. Maar... *(Jules beduidt door een vinger tegen zijn lippen te houden dat ze stil moet zijn en gaat met voelertje aan de slag)*

JULES: Doet dit pijn?

BLANCHE: Uh-uh.

JULES: Dit?

BLANCHE: Uh-uh.

JULES: En hier?

BLANCHE: *(springt uit de stoel)* Yooooowwwww!!!! Ik dacht dat het geen pijn zou doen?!?

JULES: Spoel maar even. Het spijt me voor je, maar je hebt daar een abces.

BLANCHE: Een abces? Wat is dat?

JULES: Dat is... dat is ontstoken weefsel, waarin zich pus gevormd heeft.

BLANCHE: Jezis, heb ik dat?

JULES: (*knikkend*) Het zit precies onder een van de achterste kiezen in je onderkaak. Heel jammer, want verder ziet je gebit er prima uit. Puntgaaf, Mijn complimenten!

BLANCHE: Is het ernstig? Dat abcesding?

JULES: Nee hoor. Voor je het weet kun je weer aan de chips. Dit gaan we doen, Blanche. Eerst ga ik iets aan die zwelling doen en dat pus eruit halen, een drainage heet zoiets, dan ga ik het zieke weefsel verwijderen en daarna maken we het gaatje weer netjes dicht. Zo, en nu moet je je mond weer even heel breed open doen. (*in zichzelf neuriënd vult hij de injectiespuit onder de angstige blik van Blanche*)

BLANCHE: Brrr... dat kan ik niet zien. (*ze klemt zich vast aan de armleuningen en knijpt haar ogen stijf dicht. Jules geeft haar de injectie*) Krijg ik eerst nog een verdoving?

JULES: Die heb je net gehad.

BLANCHE: Echt waar?! Goh, daar heb ik bijna niks van gemerkt.

JULES: Zo, terwijl de verdoving inwerkt zal ik vast de spulletjes pakken.

BLANCHE: Ik kijk niet. Ik moet van al die dingen niks hebben. Weet u heel zeker dat het geen pijn doet? Kan ik niet beter een keertje terugkomen?

JULES: Shhhh. Blijf nou maar lekker liggen en ontspan je. En laat alles maar aan mij over.

BLANCHE: Relax. Relax. Relax. Diep ademhalen, Blanche. (*ze haalt diep adem en houdt haar adem even in; dan plotseling*) Wat vindt u eigenlijk van Blanche, dokter?

JULES: Wat bedoel je?

BLANCHE: Blanche? De naam? Beetje muffig en ouderwets, vindt u niet?

JULES: Nou. Ik... eh.....?

BLANCHE: Mijn moeder heeft me zo genoemd, omdat ze helemaal weg was van een film met Marlon Brando. Daar kwam iemand in voor die Blanche Dubois heette. Hoe die film heette weet ik niet meer, maar het was een heel.... broeierige film.

JULES: "Tramlijn begeerte"?

BLANCHE: Ja, die was het. Tramlijn begeerte. Heel broeierig, die film. Daar hou ik wel van. U ook?

JULES: Jazeker. Ik ben een echte Brando-fan. Vooral zijn oude films. Ik vond Brando altijd beter in zwart-wit..

BLANCHE: (*woorden klinken moeizamer, omdat de verdoving begint te werken*) Mijn moeder wilde dat ik zo heette omdat ze graag wou dat ik net zo'n enorm sekreet zou worden als Blanche Dubois. Dan kon ik mannen om mijn vinger wonden en hun helemaal naar mijn

pijpen laten danze.... Heeyyyy – whazza - whazzur ne mun tong?
JULES: Da's heel gewoon, Blanche. Zeg eens "Ahh."
BLANCHE: Aaaaaaaahhhhhhhhhhhhhhh! *(ze giechelt. Hij port met het
voelertje)*
JULES: Voel je dat?
BLANCHE: Wat?
JULES: Pijn? Gevoelig?
BLANCHE: Nee. *(opgewonden, blij)* Nee!
JULES: Mooi, dan kunnen we beginnen *(Blanche pakt hem bij zijn arm)*
BLANCHE: *(heel lief en heel dwingend)* Azzubliev, weez aaddig vom
me..... *(het licht op de spreekkamer glijdt uit en Jules loopt, terwijl hij
zijn witte jas uittrekt naar een andere plek op het toneel, in een
spotlight, en richt zich weer rechtstreeks tot het publiek)*
JULES: Eerlijk gezegd had ik niet verwacht haar weer terug te zien.
Althans niet meteen. Of het had moeten zijn dat er een tand was
afgebroken, of dat ze een gaatje zou hebben gekregen of last had
gekregen van tandvleesontsteking of zoiets. Het is ook echt zo dat
ik, toen we twee weken verder waren, helemaal niet meer aan haar
dacht.

Scène 2

Hij gaat naar rechts op het toneel en gaat daar op de bank zitten; we zijn nu twee weken later in het park. Hij leest een boek en eet een sandwich. Blanche komt aanlopen, ziet hem zitten, maakt een huppeltje van blijdschap en gaat naar hem toe.

BLANCHE: Hallo, Dokter Tuyelaars. Ik ben het, Blanche. Van de chips en het abces.

JULES: Oh, ja, ja. Hallo, Blanche.

BLANCHE: (*gaat zitten*) En wat bent u aan het lezen?

JULES: "De oude man en de zee".

BLANCHE: Hemingway.

JULES: Heel goed.

BLANCHE: I ben gek op Hemingway. Hij was journalist, weet u, voordat ie boeken ging schrijven. Door Hemingway wou ik ook de journalistiek in. Eigenlijk is het zijn schuld dat ik nou weer op school zit.

JULES: Oh? Je zit weer op school?

BLANCHE: (*knikt*) Avondschoon van de Academie voor de journalistiek. De bouw verdient wel lekker, maar het is niet iets om je hele leven te doen. Het is ook slecht voor je huid, de hele dag buiten. Die wordt er helemaal looierig van. Mag ik iets vragen?

JULES: Tuurlijk.

BLANCHE: Hoe lang bent u nu al gescheiden?

JULES: (*verbaasd*) Hoe weet je dat ik gescheiden ben?

BLANCHE: Aan die witte plek op uw ringvinger.

JULES: Ik had ook weduwnaar kunnen zijn.

BLANCHE: Had gekund. Maar dat is niet zo waarschijnlijk, wel?

JULES: Nee, ik denk van niet.

BLANCHE: Dus... hoe lang?

JULES: Vier maanden.

BLANCHE: Vier maanden... En hoe lang was u getrouwd? (*pauze*)

JULES: Ben je bezig aan een artikel voor een schoolopdracht of zo?

BLANCHE: Nee. Geen artikel. Ik ben alleen benieuwd.

JULES: Uh huh.

BLANCHE: Okay, u hebt me door, dokter. Ik was hier niet zomaar, toevallig, in de buurt. Maar ik kwam voor u.

JULES: Ga me niet vertellen dat de vulling is losgeraakt?

BLANCHE: Nee super tandarts, die kies is prima. Ik wou alleen...

JULES: Ja?

BLANCHE: Ik heb twee kaartjes voor de schouwburg voor vrijdag en

ik dacht, misschien, dat u wel met me mee wilde gaan...

JULES: Wat spelen ze?

BLANCHE: "Tramlijn Begeerte". (*Jules lacht*)

JULES: Heel toepasselijk, dacht ik zo. Maar waarom juist ik?

BLANCHE: Omdat u zo ongeveer de enige bent, die ik ken, die dat stuk wel ziet zitten. En ook... ook omdat ik u leuk vind, zo op uw eigen afstandelijke doktersmanier.

JULES: Wat moet ik daar nu op zeggen. Ik voel me gevleid, Blanche.

BLANCHE: Mooi.

JULES: Maar ik ben bang dat ik niet zo'n erg goed gezelschap ben.

BLANCHE: Waarom niet?

JULES: Ik heb mezelf voorgenomen om voorlopig, een jaar of zo, geen afspraakjes te maken. Want door zo'n scheiding... daardoor ga je over een heleboel dingen anders denken. En meestal niet zo positief.

BLANCHE: Dat klinkt verbitterd.

JULES: Nee, verbitterd, dat is het niet. 't Is meer "zorgelijk, voorzichtig". Ik heb het gevoel dat ik alles wat met vrouwen te maken heeft, opnieuw moet leren. En ik vraag me eerlijk gezegd af of dat de moeite wel waard is..

BLANCHE: Het is de moeite waard.

JULES: Ah, maar het is logisch dat je dat zegt. Jij bent de vijand.

BLANCHE: En jij verbitterd.

JULES: Nee, ik ben...okay, toegegeven, ik ben een beetje verbitterd. (*Blanche lacht*)

BLANCHE: Nou eh... we hoeven het niet per se een afspraakje te laten zijn. We zouden elkaar bij de schouwburg toevallig tegen het lijf kunnen lopen. Puur toeval. "Nee, maar, dokter Tuytelaars, wat doet u hier?" Wat vind je daarvan?

JULES: Wel...

BLANCHE: Wel wat ... ? (*lange pauze; het licht op de bank glijdt uit. Jules loopt naar een ander deel van het podium en spreekt het publiek rechtstreeks aan*)

JULES: Ik was bijna vergeten hoe het was, zo'n afspraakje. Je weet wel: je probeert dan altijd om je van je beste kant te laten zien. Je doet de hele tijd je stinkende best om aardig te zijn in de hoop aardig gevonden te worden. je praat over koetjes en kalfjes en je vermijdt alle onderwerpen, waardoor je misschien de stemming zou kunnen verzieken. Ik... ik heb het natuurlijk veel over mijn vak gehad, want dat doe je ook meestal. Zelf dacht ik wel op een gegeven moment, dat ik haar stierlijk aan het vervelen was, dat was toen ik het over parodontose had, maar Blanche leek echt geïnteresseerd. Haar blik

dwaalde nooit af. Weet je, ze had heel mooie ogen. Prachtige ogen..... *(hij is met zijn gedachten even elders, maar realiseert zich daarna dat hij met het publiek in gesprek is)* Hoe dan ook: dankzij Blanche werd het een heel gezellige avond. Het kostte me maar een paar uur om mijn zenuwen kwijt te raken. En daarna, daarna verliep alles prima, op rolletjes, eh..... *(hij trekt zijn colbertje uit, maakt de knopen van zijn overhemd los, maakt zijn haar in de war en verlaat al doende het toneel)*

Scène 3

Jules' flatje. De volgende morgen. Blanche, gekleed in een pyjamajasje van Jules, zit op een bank en eet cornflakes, terwijl ze de krant leest. Jules komt op, ziet Blanche, aarzelt, gaat dan toch zitten. Hij maakt een depressieve indruk.

BLANCHE: Goedemorgen, dokter T.

JULES: Hm.

BLANCHE: Alles goed?

JULES: Prima. *(ze pakt de krant op)*

BLANCHE: Gisteren weer een trein ontspoord. De CAO voor de gezondheidszorg is nog steeds niet rond. Henk van der Meijden heeft weer een openhartig gesprek met Willeke gehad en het wordt vandaag kouder dan het voor de tijd van het jaar hoort. *(pauze)* Weet je zeker dat alles goed is?

JULES: Wat?

BLANCHE: Okay, wat is er mis?

JULES: Heb ik gezegd dat er iets mis is?

BLANCHE: Je hebt niks gezegd.

JULES: Ik ben alleen maar ...

BLANCHE: Ja?

JULES: Moe.

BLANCHE: *(lachje)* Dat geloof ik graag. Na vannacht.

JULES: Mag ik de cornflakes even?

BLANCHE: Je was echt geweldig, weet je dat?

JULES: De melk. *(gebaart naar het pak melk)*

BLANCHE: Van buiten een overgemanierde tandarts, maar van binnen een beest. Wie had dat kunnen denken? Ik in elk geval niet.

JULES: Kunnen we het ergens anders over hebben?

BLANCHE: Het is echt waar! Het zijn altijd degenen van wie je het absoluut niet verwacht! *(hij begint in de doos van de cornflakes te graaien)*

JULES: Waar is het?

BLANCHE: Waar is wat?

JULES: De verrassing. Waar is de verrassing?

BLANCHE: Weet je wel zeker dat je je goed voelt?

JULES: Dit was een nieuw pak!

BLANCHE: Ik beken. Ik heb de verrassing eruit gehaald.

JULES: Wat? *(ze houdt een goedkoop prullerig vergrootglas, dat in de doos was mee verpakt, omhoog)*

BLANCHE: Viel samen met de cornflakes uit het pak, in de kom. Niet

veel soeps, maar ik denk dat je er wel een paar mieren mee kunt roosteren.

JULES: Geef hier.

BLANCHE: Aan jou?

JULES: Geef hier!!!

BLANCHE: *(verleidelijk, ze maakt er een spelletje van)* Waarom...
dwing je me niet om het aan je te geven....

JULES: Luister goed, Blanche. Dit is mijn huis. En mijn cornflakes. En dat daar is verdomme mijn vergrootglas. Geef op. Nu! *(pauze. Het dringt tot haar door dat het hem ernst is en ze gooit het vergrootglas naar hem toe.*

BLANCHE: Daar dan! Steek het maar in je reet. God nog aan toe. Zo ga je naar bed met dokter Jekyll en word je met dokter Hyde wakker..

JULES: Dat zal best niet de eerste keer zijn.

BLANCHE: Wat zit jou zo dwars, verdomme?

JULES: Niks. Helemaal niks.

BLANCHE: Ja, dat geloof ik. Is je vrouw daarom bij je weg gegaan? Had ze er soms schoon genoeg van om met een gestoorde tandarts te leven? *(Jules is duidelijk aangeslagen door deze opmerking)*

JULES: Laat mijn vrouw erbuiten!

BLANCHE: Best, als jij weer een beetje normaal doet! *(ze kijken elkaar lang aan en dan begint Jules terug te krabbelen)*

JULES: Ja, eh.. het spijt me. Het komt omdat... het gaat allemaal te snel. Ik bedoel: we gaan naar de schouwburg. Prima! We zitten twee uur lang naar een stuk te kijken. Ook prima! Maar dan... dan komen we hier en -hoppa- we duiken meteen het bed in. Hoe kan dat gebeuren?

BLANCHE: Misschien omdat jij, zodra we hier over de drempel stapten, meteen naar mijn borsten moest graaien?!

JULES: Ik zeg niet dat het mijn schuld niet is!

BLANCHE: Ik was helemaal verbouwereerd. Verlamd. Ik kon me gewoon niet meer bewegen..

JULES: Ik weet niet wat er over me kwam. Je had me een mep moeten verkopen!

BLANCHE: Ik stond daar, helemaal hulpeloos, terwijl je overal aan me stond te voelen. Het was net als in het stuk, met die andere Blanche en Stanley Kowalski.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto